

> DECRET DE RENOVACIÓ EN EL CÀRREC DE VICE-CANCELLERA I VICE-SECRETÀRIA GENERAL

A l'estimada en Crist

Sra. Lida. MARIA FONT i MONTANVÀ

Pau en el Senyor:

Atès que ja ha transcorregut el termini per al qual us vaig nomenar Vice-cancellera i Vice-secretària general del bisbat de Vic i que heu desenvolupat satisfactòriament la missió pròpia d'aquest càrrec i us heu ocupat amb diligència dels afers propis de la Vice-cancelleria i Vice-secretaria general,

PEL PRESENT DECRET us renovo en el càrrec de **Vice-cancellera i Vice-secretària General d'aquest bisbat de Vic**, d'acord amb els drets i obligacions assenyalats en els canons 482 a 491 del Codi de Dret Canònic, per al temps del meu beneplàcit.

Espero que exercireu aquest càrrec amb lleialtat i al servei de l'Església Diocesana.

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 27 de juny del 2014.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament del Senyor Bisbe

Llic. David Gómez Zaragoza,
Cancellier i Secretari general

DECRET 9/2014 DE RENOVACIÓ EN EL CÀRREC DE VICE-CANCELLERA I VICE-SECRETÀRIA GENERAL DEL BISBAT DE VIC

HOMILIES

> ORDENACIÓ DIACONAL – JORGE LUIS SALAS BARRIGA

Monestir de Santa Maria de Ripoll / 18-5-2014, Diumenge cinquè de Pasqua / Any A

Sr. Rector del Seminari diocesà de Vic,
Sr. Rector de les parròquies de Santa Maria i de Sant Josep Obrer de Ripoll,

Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
 Germans preveres i diaques,
 Familiars de Jorge Luís,
 Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

En el goig de la Pasqua, que va donant fruits de vida cristiana, avui la nostra diòcesi viu el goig de l'ordenació diaconal del nostre germà Jorge Luis Salas. Un alumne del nostre Seminari rep l'ordenació en aquest temple del monestir de Santa Maria de Ripoll, ja que és en les parròquies d'aquesta comtal vila de Ripoll on és acollit i viu l'experiència de la fe cristiana i de la pràctica pastoral. Aquest monestir, lloc de gran història i bellesa, testimoni de fets cabdals per a la nostra pàtria, escola de fe cristiana feta vida, litúrgia, cultura i bellesa, ara, en els inicis del segle XXI, és testimoni de com l'Església de Crist continua lluitant per viure la seva fe cristiana i malda perquè els ministres de Crist no manquin per al servei dels qui volen viure la seva fe, per al servei també d'aquells que, des del més pregon del seu cor, cerquen Crist.

L'ordenació d'un fill de l'Església significa incorporar-lo als ministeris de servei a favor de tot el Poble de Déu. Avui Jorge Luis rebrà el sagrament de l'orde en el grau de diaca. Mitjançant la imposició de les mans i la pregària d'ordenació del bisbe serà incorporat a l'orde dels diaques, perquè pugui servir, no ja com una sola opció personal, sinó com un ministeri, un servei, un encàrrec de l'Església. L'acció de l'Esperit Sant en el seu cor, amb

la gràcia pròpia d'aquest sagrament de l'ordenació diaconal, farà possible que ell sigui, enmig de la comunitat i del món, presència de Crist, el Senyor, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per molts (cf. Mc 10,45).

Amb aquest ritu propi de l'ordenació diaconal seguirem la tradició de l'Església que ens ve dels mateixos apòstols i que, durant aquests dos mil anys, l'Església no ha deixat d'escollir i de consagrar alguns dels seus fills perquè enmig de la comunitat cristiana hi hagi el ministeri dels diaques. Ho hem escoltat en la primera lectura de la nostra celebració eucarística, i en farem objecte de la pregària d'ordenació, tot adreçant-nos al Pare: «Al principi de l'Església, els Apòstols del vostre Fill, guiats per l'Esperit Sant, elegiren, per col·laboradors seus en el ministeri de cada dia, set homes benvistos de tothom, i, per l'oració i la imposició de les mans, els encarregaren el servei dels pobres, perquè ells, els Apòstols, es poguessin dedicar més plenament a l'oració i a la predicació de la paraula.» Adonem-nos bé que aquest ministeri apareix en els inicis de l'Església i és un ministeri que neix sota el guiatge de l'Esperit Sant. Amb fidelitat l'Església l'ha custodiat i ara, com a fruit del Concili Vaticà II, s'ha restituit com a grau estable, perquè no manqui en l'Església aquest ministeri que ve dels mateixos Apòstols.

En la institució dels diaques, d'aquells primers set diaques de l'Església, apareix amb

claredat la importància de la caritat com a obra dels deixebles de Crist. No s'entén de cap manera una Església sense la caritat. La veritat de l'Església és l'amor i res més que l'amor. L'essència de l'Església és la caritat, la missió de l'Església és la caritat. L'Església ha nascut i, de fet, reneix contínuament, del cor obert de Crist en la creu. La seva essència és l'amor misericordiós de Déu manifestat plenament en la donació plena del seu fill, donant-se del tot en l'obediència amorosa al Pare i per a la salvació de la humanitat. I la missió de l'Església és la de deixar-se omplir de l'amor de Déu per portar-lo a tots els homes, sense cap distinció, assedegats de l'amor que no mor mai. Per això els set primers diaques tenien la missió de distribuir l'ajuda als pobres. I també per això els veiem després en l'anunci de l'evangeli. I també per això l'Església els ha volgut sempre al servei de l'altar de Crist i en el servei de la distribució de l'Eucaristia. És la triple diaconia de l'altar, de l'evangelització, de la caritat. Triple diaconia o servei que és l'única diaconia de l'Església, la de la caritat, que té el seu centre en la taula eucarística, precedida per la caritat de la paraula de vida, en la predicació i l'evangelització, i continuada en la caritat en el servei dels germans, especialment dels més pobres i necessitats. I és també la caritat en la seva màxima expressió, donar la vida per Crist i pels germans, com ho féu el primer màrtir de Crist, el diaca sant Esteve.

Benvolgut fill, Jorge Luís, és gran el do que avui reps a favor dels altres, al servei de la

comunitat cristiana. Avui rebràs el do del sagrament de l'orde en el grau de diaca en el camí vers el sacerdocí ministerial. En el teu cor has anat fent el discerniment de la voluntat de Déu per a tu, des del Perú natal fins aquesta diòcesi de Vic. La providència ha volgut que et possessis a disposició d'aquesta Església diocesana necessitada de pastors per a servir millor les comunitats cristianes. Avui rebràs el diaconat; però pensa que, encara que rebis el sacerdocí ministerial, el do rebut avui no serà mai esborrat, no deixaràs mai de ser diaca. Encara més, un cristià no pot rebre el sacerdocí ministerial si abans no ha estat diaca a favor de la comunitat. El servei com a do i com a tasca és indispensable per al qui enmig de la comunitat ha de ser servidor, essent presència de Crist Pastor, en els ministeris presbiteral i episcopal.

Els ministeris de comunió en l'Església, el diaconat, el presbiterat i l'episcopat, no es poden entendre sense l'Església, sense la comunitat dels creients en Crist; aquesta Església, el nou Israel, a la qual l'apòstol sant Pere amb mirada agraïda diu: *Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu, perquè proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.* Els ministeris en l'Església estan al servei de tota la comunitat cristiana, de tots i cada un dels seus membres per tal de viure amb plenitud el seu sacerdocí reial en la santedat pròpia dels fills de Déu. Com

ens recorda el segon Concili Vaticà, «tots els fidels cristians, de qualsevol condició i estat, dotats de tants i tan grans mitjans de salvació, són cridats pel Senyor, cadascú pel seu camí, a la perfecció de la santedat amb què el mateix Pare és perfecte» (LG, 11).

I tots els ministeris de comunió i l'Església tota no es poden entendre de cap manera sense Crist. *Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi... Qui em veu a mi, veu el Pare*, va dir Jesús en resposta a Tomàs, i ens ho diu a nosaltres, els membres del seu Cos en els inicis del segle XXI. Ens ho diu en una societat pluralista que posa en tela de judici moltes seguretats. Ens ho diu en un món on hi ha present, de manera subtil, una dictadura del relativisme, amb la qual no es pot parlar de la veritat sense ser acusat d'intolerant. Ens ho diu en un món on és exaltada la llibertat com a única realitat per a entendre la vida i la relació amb Déu i amb els altres.

Els cristians som els qui ens hem trobat amb Jesús i en el nostre cor hem sentit les seves paraules: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» Les hem sentides i no podem fer res més que seguir-lo, que donar-nos a ell. Perquè si ell és el camí, ja sabem per on hem d'anar; si ell és la veritat, ja sabem de qui ens podem fiar; si ell és la vida, ja sabem a qui hem de lliurar la nostra vida, per qui hem de donar la vida. Sí, germans, el cristià és un seguidor de Jesús. Ser cristià no és conformar-se a una llei, a unes pràctiques, sinó seguir una

Persona, seguir el qui és el Vivent, el qui viu per sempre; el qui és sempre al nostre costat cada dia, per il·luminar-nos, per enfortir-nos, per alliberar-nos. Jesús és camí i meta; camí en la seva humanitat, meta en la seva divinitat. Jesús és la veritat; en ell hi ha la fiabilitat, la lleialtat i la veritat de Déu a favor de l'home; en ell hi ha la resposta als interrogants més pregons del cor de tot home. Jesús és la vida que mai no s'acaba, la vida eterna, la vida en plenitud.

Jorge Luís, ja veus on et porta el ministeri de diaca que avui rebràs: a la donació a Crist i a la seva Església. El teu ministeri de diaca no ha de tenir cap altra finalitat que servir l'Església, tots i cada un dels seus membres, perquè en el rostre de tots ells i en el rostre de tota l'Església resplendeixi el Rostre de Crist. I tot això perquè Crist ens revela el Rostre del Pare. Ens ha dit avui en l'evangeli Jesús: *Qui em veu a mi veu el Pare*. La vida de la humanitat no té cap altre horitzó ni cal altra font que el Pare. Aquesta és la vida eterna que tots els homes anhelem. Aquesta és la caritat màxima que els homes esperen, moltes vegades sense adonar-se'n: que algú els doni a conèixer el nom de Jesús, perquè en ell puguin trobar el rostre resplendent del qui és l'Amor, i en ell puguin tenir vida a desdir: *La vida eterna és que us conequin a vós, l'únic Déu veritable, i aquell que vós heu enviat, Jesucrist (Jn 17,3)*.

A santa Maria de Ripoll, de Catalunya Senyora, li demanem la seva intercessió pel nostre germà Jorge Luis que ara

rebrà el sagrament de l'orde, en el grau de diaca, perquè sempre sigui fidel al ministeri de servei, en nom i en presència de Crist, enmig de l'Església i en el món. I també li demanem la seva intercessió perquè el Senyor ens doni la joia de tenir sacerdots per al servei de la nostra Església. Que ella, santa Maria, la noia que va saber escoltar i ser generosa, intercedeixi pels joves que aquí i ara el Senyor crida, perquè siguin promptes en lliurar-se a la voluntat de Déu per al servei de l'Evangeli. Amén.

> CORPUS CHRISTI

Homilia pronunciada a la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, 22 de juny del 2014

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Sr. Tinent d'Alcalde de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

A la tarda del dia de Corpus ens hem reunit a la nostra catedral per celebrar l'eucaristia i per perllongar-la amb la processó pels carrers i places de la ciutat. Corpus és una festa entranyable dels cristians en què donem gràcies al Senyor pel do de l'Eucaristia, pel do de la seva presència en aquest sagrament sota les espècies del pa i del vi. En aquest dia donem gràcies amb un cor ple de joia pel sagrament de l'Eucaristia. I ho fem

amb tot el cor i tota l'ànima; ho fem amb el nostre esperit i el nostre cos; ho fem amb els elements de la nostra cultura cristiana, amb els cants i l'encens, amb les flors i les plantes, amb els colors i les formes; ho fem amb l'expressió de la nostra caritat solidària amb els nostres germans més necessitats...; tot això vol ser una expressió de fe que volem compartir amb tots els nostres germans, fent professió pública de la nostra fe en Jesús, mort i ressuscitat, vivent entre nosaltres, donant-se continuament perquè, en ell, tots els homes, sense cap distinció, tinguem vida.

La festa de Corpus Christi ens convida a viure amb agraïment la nostra fe en Crist. I avui, de manera especial, redescobrim la presència de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Els ulls del nostre cor s'han d'omplir de joia en el moment de la consagració per tal de descobrir per la fe el Senyor present entre nosaltres. El pa i el vi es transformen, per l'acció de l'Esperit Sant i de la paraula del mateix Crist, per mitjà del seu ministre, en el Cos i la Sang de Crist. *«Et si sensus deficit, affirmandum cor sincerum, sola fides sufficit»*, cantarem en l'himne propi d'aquesta festa («Si els sentits no entenen res, / n'hi ha prou amb la fe sola / perquè el cor n'estigui cert»). Avui, de manera especial, som convidats a posar-nos de genolls en el moment de la consagració i amb fe agraïda mirar Crist realment present en el sagrament de l'Eucaristia.

En la primera lectura de la celebració euca-

ristica hem escoltat com Moisès reflexionava amb el poble d'Israel i li deia: *Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert durant quaranta anys.* I, per aquest camí del poble d'Israel pel desert, Déu caminava amb ells, donant-los l'aliment del manà, el pa del cel, i l'aigua que brollava de la roca. Aquests fets prenen relleu per a nosaltres, el nou poble d'Israel, amb Crist. Jesús és el Déu amb nosaltres, que camina amb nosaltres. I no solament en prenen el relleu com a poble, sinó que tots i cada un de nosaltres hem de sentir que Jesús camina amb nosaltres en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la pàtria celestial. En paraules del papa Francesc: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164).

La processó del dia de Corpus expressa clarament que el Senyor camina amb nosaltres. Tal com el poble d'Israel pel desert, un lloc sense camins, va saber trobar el camí, perquè el Senyor els conduïa, amb el núvol i la llum, ara nosaltres, els deixebles de Jesús, trobem en ell, que s'ha fet el nostre pa, el camí autèntic de la vida. La vida del cristià no és pas un mer caminar per caminar, sinó que és un caminar amb el Senyor i vers el Senyor. I això no és poca cosa. En aquests moments de manca d'esperança, que vol dir manca d'horitzons; en aquests moments de tristesa en el cor i en el rostre de tantes i tantes persones que no tenen la

font de l'alegria que mai no mor; en aquests moments de desert espiritual en el més pregon del cor de moltes persones en què és present el buit i el sense-sentit; en aquests moments el nostre cor s'ha d'omplir de joïos agraïment perquè Jesús camina amb nosaltres, perquè Jesús és el camí, la paraula i el pa per al nostre camí. Ens acompanya cada dia. I, en el moment de deixar aquest món, és el nostre aliment, el viàtic.

Al desert els israelites menjaven el manà i bevien de l'aigua que brollava de la roca colpejada per la vara de Moisès. Avui nosaltres mirem Jesús, mort i ressuscitat, i veiem el seu costat traspasat per la llança del soldat, d'on brollen sang i aigua, signe dels sagraments de l'Església, signe del sagrament de l'Eucaristia. I des de la mirada al cor de Jesús traspasat entenem les seves paraules que hem escoltat en l'evangeli: *Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia... Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell.* Menjar el Cos de Crist i beureu la seva Sang és entrar en la dinàmica del seu amor que se'ns dona i ens transforma. Combregar el Cos de Crist significa entrar en la dinàmica de la unitat i de l'amor. Participar de la taula del Senyor és transformar-se cada dia més en el que mengem i bevem. Qui menja el Cos de Crist es transforma cada dia més en el seu Cos, entrant més i més en la intimitat de la vida de Déu, en la vida de l'Església, en el desig i l'esperança de la

vida eterna, on tots els salvats per la sang de Crist formaran el sol Cos de Crist en la benaurança eterna, en el convit de Noces de l'Anyell amb la seva Esposa.

La processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers de la ciutat és una expressió de fe i, al mateix temps, manifestació del nostre desig que tots els homes i dones puguin trobar-se amb el qui camina amb ells, per assaïar la set de veritat i d'amor que hi ha en el seu cor, Jesús, el Salvador de tots els homes. En el desert del nostre món, mancat de sentit profund de la vida, es «necessiten persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquin el camí vers la Terra promesa i d'aquesta manera mantinguin viva l'esperança... Avui, més que mai, evangelitzar vol dir donar testimoni d'una vida nova transformada per Déu i així indicar el camí», ens deïa Benet XVI en l'inici del proppassat Any de la Fe. Nosaltres hem de ser, enmig del nostre món, aquestes persones de fe que donen testimoni de la vida nova de redimits per Crist.

El testimoni del nostre caminar amb el Senyor va unit al caminar junts, amb el testimoni de comunió i de caritat. La font de la comunió i de la caritat en el nostre cor i en la nostra vida és Jesús en el sagrament de l'Eucaristia. Avui la nostra eucaristia no solament s'ha de perllongar amb la processó eucarística, sinó també amb la nostra aportació econòmica a favor de Càritas. La col·lecta econòmica serà íntegra a favor de

Càritas, a favor de les seves obres d'atenció als més necessitats de la ciutat de Vic i d'arreu de la diòcesi. Recordem algunes paraules del sant pare Francesc que ens ajudin a ser generosos en la col·lecta i, al mateix temps, ens ajudin a anar més enllà de la simple actitud assistencial per viure la fraternitat amb tots els homes que brolla de l'Eucaristia. El Papa ens diu: «Vull una Església pobra i per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos. A més de participar del *sensus fidei*, en els seus propis dolors coneixen el Crist sofrent. És necessari que tots ens deixem evangelitzar per ells. La nova evangelització és una invitació a reconèixer la força salvífica de les seves vides i a posar-los al bell mig del camí de l'Església. Som cridats a descobrir Crist present en ella, a prestar-los la nostra veu a les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar-los i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells» (*Evangelii gaudium*, 198).

Que l'Esperit Sant vessi més i més en els nostres cors els dons de saviesa i enteniment, de pietat i de temor de Déu, per tal que puguem viure amb joiós agraïment el gran do de la presència de Crist enmig nostre en el sagrament de l'Eucaristia i això ens porti a viure en la comunió de l'Església, Cos de Crist, i en la caritat activa envers tots els nostres germans. Que santa Maria, Mare de Déu, la dona eucarística, ens encamini a la mirada enamorada a Jesús, el seu Fill i

l'únic que pot omplir del tot el cor de tota persona. Que ella també intercedeixi perquè no ens manquin mai els sacerdots que fan present el misteri de l'Eucaristia enmig de les parròquies i comunitats. Així sigui.

> SANT JOSEP MARIA ESCRIVÀ DE BALAGUER

Santa Maria d'Igualada /// 26-6-2014

Amb goig celebrem la festa de sant Josepmaria Escrivà, en aquesta basílica de Santa Maria. La festa d'un sant sempre ens omple de goig, perquè ens parla d'una humanitat com la nostra que, per gràcia de Déu, és viscuda amb plenitud en la seva vocació humana i cristiana. Tots els sants ens aporten quelcom que ens ajuda a seguir caminant, sense defallir. La santedat és possible! Un món millor és possible! Les famílies poden viure en l'harmonia de l'amor de Déu!

1. Els sants obren nous camins i donen, amb els seus ensenyaments però sobretot amb la seva vida, noves llums per a poder entendre la Paraula de Déu, aprofundint així en les riqueses del tresor de l'Evangeli. Cada sant, com digué el papa Benet XVI, és com un raig de llum que surt de la Paraula de Déu (Benet XVI, *Verbum Domini*, 48). I el mateix papa prosseguia afirmant que, en el cas de sant Josepmaria Escrivà, la seva llum és la predicació de la vocació universal a la santedat (ibidem). Efectivament, Déu el va escollir per a ser precursor i pioner d'aquesta crida de

tot batejat a viure plenament com a fill de Déu en les circumstàncies de cada dia. Ell ensenyava: «Fills meus, on hi ha els vostres germans, on hi ha les vostres aspiracions, el vostre treball, els vostres amors, allí hi ha el lloc del vostre trobament quotidià amb Crist. És enmig de les coses més materials de la terra on ens hem de santificar, servint Déu i tots els homes.» Aquesta intuïció no és fruit de la seva intel·ligència, sinó del do de la gràcia que Déu li concedia el 2 d'octubre de l'any 1928, mentre feia exercicis espirituals, dia en què li fa veure l'Opus Dei i la seva missió específica, que és promoure entre homes i dones de tots els àmbits de la societat un compromís personal de seguiment del Crist, d'amor a Déu i al proïsme i de recerca de la santedat en la vida quotidiana. Des de l'any 1928 sant Josepmaria Escrivà es lliurà en cos i ànima a l'acompliment de la missió fundacional que havia rebut; tot i això, ell no es considera un innovador ni un reformador, ja que està convençut que Jesucrist és l'eterna novetat i que l'Esperit Sant rejoyeneix contínuament l'Església, al servei de la qual Déu ha suscitat l'Opus Dei.

Amb aquesta llum sant Josepmaria invita a una relectura del text del llibre del Gènesi i de l'evangeli que han estat proclamats fa uns instants. En el relat de la creació que hem escoltat, sant Josepmaria descobreix la il·lusió amb què Déu posa el món en mans de l'home i la dona, i els fa l'encàrrec joiós de continuar la creació amb el seu treball i

la seva creativitat, bo i desenvolupant una societat segons el voler de Déu, on cada persona visqui segons la dignitat que li pertoca. Si bé el pecat original ferirà el cor de l'home, aquest pecat no esborra la imatge de Déu que hi ha impresa en el cor ni tampoc revoca la responsabilitat que ha donat a la persona de continuar la creació. És la gràcia redemptora de Crist en el cor del creient la que fa possible l'obra de l'home continuant la creació amb el treball i l'amor.

En aquest sentit, sant Josepmaria gaudeix contemplant com Jesús s'acosta als pescadors mentre tenen les mans netejant i arrançant les xarxes després d'una nit de treball intens, capficats pel fruit del treball. En aquest context, Jesús s'acosta, els parla, els crida a seguir-lo i els obre nous horitzons d'apostolat, és a dir, d'anunciar i proposar a tots els homes l'amistat amb Déu. La seva vida adopta un nou sentit, totalment insospitat fins aquell moment per a ells.

Sant Josepmaria veu com aquella platja de Genesaret es perllonga al llarg dels segles. Avui tots nosaltres som en aquesta platja! També el Senyor se'ns acosta i ens crida enmig de les coses que configuren la nostra vida amb aquesta doble dimensió d'una única crida: ser amics de Déu i ser apòstols. L'actualitat d'aquest missatge ens la fa veure el sant pare Francesc, que renova la crida a ser deixebles missioners amb força en la seva exhortació *Evangelii gaudium*.

Com digué sant Josepmaria: «Voler aconseguir la santedat, malgrat els errors i les misèries personals, que duraran mentre visquem, significa esforçar-se, amb la gràcia de Déu, a viure la caritat [...]. La caritat no és una cosa abstracta; vol dir donar-se realment i totalment al servei de Déu i de tots els homes; d'aquest Déu que ens parla en el silenci de l'oració i en la remor del món; d'aquests homes l'existència dels quals s'entrecrua amb la nostra. [...] La caritat exigeix de viure la justícia, la solidaritat, la responsabilitat familiar i social, la pobresa, l'alegria, la castedat, l'amistat... Hom veu de seguida que la pràctica d'aquestes virtuts mena a l'apostolat!» (*Converses amb Mons. Escrivà*, 62).

La resposta de fe a la crida de Déu és una qüestió d'amor; per tant, d'alegria. Avui com sempre, l'egoisme, la por, la comoditat, la pressió social sovint ens volen fer creure que la fe és una cosa del passat. Però no, en aquesta nova època de la història Jesús continua viu en l'Església, viu enmig del món, ben a prop de tota persona per parlar-li al cor. L'anunci de l'Església és clar i ha de ressonar sempre en el nostre cor i en el cor dels nostres germans, des dels nostres llavis d'apòstols: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164). Només en Jesucrist trobem la veritable plenitud i l'autèntica llibertat.

2. Un fundador té la missió d'obrir camins. Però seguir el camí obert vol dir seguir Jesús. Per això seguir les petjades d'un sant demana també posar en joc la llibertat personal, els dons i qualitats rebuts, llançar-se posant-nos en mans de Déu; implica arriscar-se, equivocar-se, recomençar. Això en la vida matrimonial, en la feina, en l'amistat, en tota mena de vocacions dins l'Església.

En aquest sentit, és bonic de veure la vida del venerable Álvaro del Portillo, de qui enguany celebrem el centenari del naixement i que, si Déu vol, el pròxim 27 de setembre serà beatificat. És un exemple que ens mostra com la crida a la santedat no és «fer fotocòpies» del fundador, sinó que l'Esperit Sant fa «obres úniques». Don Álvaro era molt diferent de caràcter respecte al fundador; però veiem que, quan un es decideix a seguir Déu amb generositat, troba la felicitat pròpia i fa feliços els altres. Veiem que, quan una persona posa les seves qualitats i, per què no?, també les limitacions, en mans de Déu, Déu fa meravelles. D'ell podem aprendre la paraula fidelitat. Fidelitat a Déu, fidelitat a la seva vocació, fidelitat als amics. Fidelitat que és expressió de fe. En reiterades ocasions Mons. Álvaro del Portillo va estar a Catalunya i va impulsar amb l'oració i suggeriments molts apostolats. Alguns de vosaltres l'heu conegut personalment. Demaneu al Senyor que us doni la fe que ell va tenir. Ell va confiar en Déu quan a l'Obra hi havia molt poca gent i encara hi havia menys mitjans.

Ple de fe, fou roca on el fundador es va recolzar; serví generosament l'Església amb treball abnegat durant el Concili Vaticà II; impulsà nous apostolats i centres socials a favor dels desvalguts. Al final de la seva vida pogué veure molts somnis acomplerts: l'Obra en molts nous països en els cinc continents, una forma jurídica adequada i tants fruits d'amor i de servei, malgrat la fragilitat humana. Si el seu temperament humil amagava molta de la seva feina, ben aviat l'Església, proclamant-lo beat, posarà tot aquest patrimoni espiritual a l'abast de molts perquè el tinguin com a model i com a intercessor.

3. *Tira mar endins i caleu les xarxes* per a pescar, va dir Jesús a aquells pescadors vora el llac de Genesaret. L'Església avui ens convida a tots nosaltres a sortir al carrer per evangelitzar, ens convida a una nova audàcia missionera. És el Senyor qui ens ho mana; és el Senyor qui ens espera en tots els àmbits de la vida: especialment importants són la família, el lleure, la cultura, l'educació... No tingueu por. Visqueu l'amistat amb Jesús en l'oració constant, en l'Eucaristia, en la confessió periòdica... I de la sobreabundància de la vida interior, com deia sant Josepmaria, prendreu forces per a un renovat impuls missioner que sap mirar sense neguit més enllà dels resultats immediats. A la nostra diòcesi, després de cinc anys guiats pel Pla Diocesà de Pastoral *Sigueu sants*, empenem, fent nostra la invitació del sant pare Francesc, una nova

etapa marcada per l'evangelització, per la joia de l'Evangeli. Demanem la intercessió de sant Josepmaria perquè Déu ens faci el do de molts laics sants i evangelitzadors en el si de la societat. També us demano que preguem perquè Déu ens concedeixi religiosos. I ben especialment us demano la pregària per les vocacions sacerdotals, que molts joves es llancin a l'aventura de l'evangelització en aquests nous temps i prenguin el relleu de tants homes valents que tant de bé han fet servint tota mena de persones dels nostres pobles i ciutats.

Que santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, i sant Josepmaria intercedeixin per nosaltres perquè siguem els sants i els evangelitzadors que la nostra Església i la nostra societat necessiten. Amén.

> CINQUÈ ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX I FERRERES

Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic / 28-6-2014

Fl 3,20-21 / Sl 22 / Mt 5,1-12a

No podíem faltar a la cita de recordar i pregar pel nostre bisbe Josep Maria Guix i Ferreres en el cinquè aniversari de la seva mort. La nostra pregària per ell és expressió de caritat i de certesa de la comunió dels sants. Nosaltres preguem per ell, sabent que ell també prega per nosaltres. Implorem una vegada més la misericòrdia divina pel nostre germà, que va fer present Crist bon

Pastor en la nostra diòcesi, amb la certesa que l'oració arriba al cor de Déu i que ha estat la misericòrdia de Déu qui l'ha amorosat i l'ha guarit per tal que ell pugui gaudir de la visió de Déu en l'eternitat de l'Amor del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Les lectures que hem escoltat en la litúrgia de la Paraula d'aquesta eucaristia pel seu etern descans ens han parlat d'esperança. La mort no és pas la darrera paraula de la vida d'una persona; com tampoc el mer record no és pas la manera de perdurar en el temps. La nostra esperança es fonamenta en l'Amor immens de Déu per nosaltres, que venç la mateixa mort i la voràgine del temps, que inexhauriblement passa. Posar-nos davant el misteri de la mort d'una persona estimada, recordar amb agraïment tot el bé que ens ha fet, ponderar amb agraïment i admiració tot el que el bisbe Josep Maria Guix va fer per nosaltres, amb la seva bondat, saviesa, esforç i treball; tot això ens referma en l'esperança que la mort no pot tenir la darrera paraula, ni tampoc el sepulcre ha de ser la darrera estança de l'home.

La nostra esperança ens fa dir amb sant Pau: *Nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel!* Els cristians tenim la nostra pàtria definitiva al cel. Mentre caminem per aquest món som pelegrins vers l'eternitat promesa. En la *Carta a Diognet* llegim: «Els cristians habiten les seves pròpies pàtries, però com a forasters; prenen part en tot com a ciutadans i tot ho suporten com a